

Ez a Te hangod? (1 Sám, 24)

Már jó néhány hete a gyermekeink lázban vannak. Gondolom, nem kell elmagyaráznom, miért. Itt Hollandiában ugyanis a Mikulás jóval hamarabb jön, mint a magyaroknál. És miután a tegnap megérkezett Urkbe is a spanyolországi hajójával, és végiglovagolta a falut, az éjszaka már sok ezer gyermek cipőjébe pepernootot, csokoládét, s játékokat szórt. De ami a játékokat illeti, a gyermekeink már hetek óta készülnek erre. Ezt a játékkatalógust lapozgatják ketten, Mirjám kezében egy rózsaszín, Benjámín kezében egy kék toll, és azzal bekarikázzák azokat a játékokat, amiket szeretnének kapni a Mikulástól. Kíváncsiságból végiglapoztam ezt a katalógust, és megszámláltam, hogy hány játékot kereteztek be: Mirjám 293-at, Benjámín 270-et. Ha ennyi játékot kellett volna hoznia Mikulásnak nekik, akkor különjáratot kellett volna béreljen Spanyolországból.

De eléggé elgondolkodtatott az, hogy már az ilyen kis gyermekekben is mennyire megmutatkozik az az emberi tulajdonságunk, hogy vágyainkat tekintve szinte telhetetlenek vagyunk. Azt, amit akarunk, azt nagyon és orrvérzésig akarjuk – amit nem akarunk, az ugyanolyan szenvedéllyel taszítjuk el magunktól. Holott – és a szülők ezt próbálják megtanítani a gyermekeiknek is...az élet nem abból áll, hogy vágyaink teljesülnek. Sajnos sokan gyermeki mivoltunkban maradunk... bosszankodunk, toporzékolunk, elégedetlenkedünk, hogyha nem a mi akaratunk teljesül. Pedig életünk célja nem az, hogy a saját akaratunkat valósítsuk meg, hanem Isten akaratát teljesüljön bennünk. Igen ám, de az, hogy Isten akaratát *pontosan* mi az életünkben, nem épp mindig annyira világos. És most azt fogjuk megnézni, hogy ezt hogyan deríthetjük ki.

Az 1 Sámuel 24-ben azt a történetet hallottuk, amelyikben Dávidnak – még egy olyan ponton, amikor még nem király, bár Sámuel próféta már felkente...ölébe hull az, amire talán a leginkább vágyhatott. Saul ugyanis, az akkori király nagy hévvel és gyűlölettel üldözte – barlangból barlangba, sivatagból sivatagba bujdosott. Így jutott el Dávid Engedi sivatagába, ahol embereivel egy barlangban húzódott meg. Ami különleges ebben a történetben az az, hogy – bár Isten nem szól, nem beszél explicit módon, mint például Mózeshez, Gedeonhoz, Sámuelhez...mégis – Dávid megtudja, megérti, és mi több, teljesíti Isten akaratát. De hogyan?

Azt olvassuk, hogy Saul bemegy az Engedi barlangba, szükségét végezni, egyedül, mit sem sejtve arról hogy Dávid ott húzódott meg embereivel. És amint ott bent van...teljesen kiszolgáltatott állapotában (*József Attila sorai jutnak eszembe, a „Nagyon fáj”-ból: ‘Ki szeret, s párra nem találhat, oly hontalan, mint amilyen gyámoltalan a szükségét végző vadállat’*) – tehát valami ilyen védtelenségben lehetett Saul király is. És amint Dávid emberei ezt meglátták, rögtön elkezdtek bátorítani Dávidot: *Ez az a nap, amelyiket az Úr kezébe adja Saul!* – Gyerünk, Dávid, tedd meg!

Dávidnak erősen ver a szíve... miért is? Azt nem részletezi a Szentírás, de nem kell sokat gondolkodnunk, hogy megértsük Dávid tusáját. Mennyi *feszültség, indulat, gyűlölet, izgalom* gyűlhetett össze benne eddig a pontig – és egy csapásra ez mind megszűnhetett volna – hogyha megöli Saul. Dávidot ismerve, pedig...elég gyakran előfordult hogy indulataira hallgatott. Valószínű tehát, hogy ami Dávid vágyait illeti, ő is szívesen véget vetett volna Saul életének.

És itt történik a lényeges fordulópon. Dávid emberei biztatják... Dávid saját szíve is erre buzdíthatja... tehát mind a kinti, mind a benti hangok ugyanazt kívánják. És Dávid mégis a harmadik utat választja. Isten akaratát. Azt mondja: - *Isten őrizzen meg engem attól...* 1 Samuel 24:7

Dávid nem tette egyenlővé a saját akaratát Isten akaratával. És ezt csak olyasvalaki tudja megtenni, aki ismeri Isten igéjét, és akit Isten Szentlelke vezérel. Mert: hogyan ismerjük meg Isten akaratát? Sokszor olyan romantikus, gyermekes elképzelésünk van erről: a vállunkon két lény, egy angyalka és egy ördögöcske – akik a jót illetve a rosszat suttogják fülünkbe. De valójában sokkal összetettebb a

kép. Nem csak két hangot hallunk... hanem több százat, több ezret, napi rendszerességgel. Elég elővenni a telefont, vagy rámenni az internetre, és előzönlének a vélemények, meggyőződések. Aztán meg persze, ott van a mi akaratunk is... ami nem hagyja magát – és persze, hogy azoknak ad igazat, akik őt támogatják. De az emberi szív telhetetlen, öntelt, magába fordult... És akkor a nagy kihívás az, hogy ebben a nagy hangzavarban az ember meghallja Isten hangját, és az alapján helyes döntést hozzon. És hogy ez mennyire nehéz? Az a helyzettől függ.

Mert vannak olyan helyzetek, amikor egyáltalán nem nehéz kideríteni Isten akaratát. Például, amikor a **jó és rossz** között kell választanunk. Hogyha kicsapongó életvitelről van szó, házasságtörésről, viszálykodásról, részegeskedésről, droghasználatról, fekete munkáról, szitkozódásról, pletykálkodásról, hazugságok terjesztéséről van szó – ne áltassuk magunkat... hiszen pontosan tudjuk, hogy Isten mit akar. A gond az, hogy a számon kívülről és belülről jövő hangok ezt próbálják elfojtani, relativizálni: *ó, de hát mindenki ezt teszi... nekem is szabad... vagy csak egyszer... csak most... Isten úgysis megbocsát majd, hisz az a dolga.* Amikor tehát a jó és rossz között kell választanunk nem az nehéz, hogy Isten akaratát megismerjük, hanem az, hogy azt kövessük. Ezért, amikor a mi akaratunk ellenkezik az Istenével, így kell imádkoznunk: *Istenem... te jobban tudod! És én megbízom abban, hogy te jobban tudod. Kérlek, add Szentlelkedet, hogy járjak a Te utadon!* Tehát... nem elég Isten Igéjét ismerni, hanem a Szentlélek által azt követni is kell.

De mennyire nehéz egy döntést meghozni akkor, amikor **két látszólag jó** dolog között kell választanunk? Amikor útelágazáshoz érünk, és mindkét út jónak, nemesnek, érdemesnek tűnik, s egyik sem ellenkezik Isten akaratával. Például, amikor munkahelyet váltunk, amikor lakhelyet változtatunk, amikor párválasztásról van szó, vagy például amikor egy lelkipásztort új szolgálati helyre hívják meg. Ilyenkor nem lehet egyértelműen állítani: az egyik Isten akaratára szerint való, a másik nem, tehát könnyű a választás. Ami ilyenkor történik, az az, hogy ezeket a kérdéseket imádságban Isten elé visszük, és Isten Igéjének gazdag kincstárából vár az ember megerősítésre... és hogyha ezt mások is megerősítik, akkor már nyugodtak lehetünk, hogy a Szentlélek vezérlésével történik.

Na de mi van akkor, amikor **két rossz dolog között kell választanunk?** Mint például Dávid és Saul történetében. Dávid választása ez volt: vagy megölök egy védtelen embert... vagy tovább folytatódik az üldözésem, és lehet, hogy az én életembe kerül. Két rossz közül hogyan választod ki a kevésbé rosszat? Ismét: Isten Igéje és Szentlelke által. Dávid ismerte Isten igéjét... tudta, hogy Isten megígérte neki a királyságot, megígérte azt, hogy minden ellenségét a lába alá vet... és nagy lehetett a kísértés, hogy azt gondolja: *Lehet, hogy Isten így akarja ezt megvalósítani... az én kezem, az én kardom által – kapjunk hát a lehetőségen.* Igen ám... de ez a döntés nem egyezett volna Isten természetével. Hisz Dávid tudta... akárhogy is viselkedett Saul istennel szemben, ő is Isten felkentje. Ezért nem emel kezét rá. Tehát a Szentlélek vezetése által Dávid különbséget tudott tenni a mások hangja, a saját hangja és Isten hangja között.

Vagy hogy egy sokkal konkrétabb példát említsek – lehet, hogy titeket is foglalkoztat, vagy foglalkoztatott az elmúlt időben az oltás kérdése – nos, ha van valami, ami széthúzza az embereket, hát ez az. Hát ez az a sok száz, sok ezer vélemény, melyek között a sajátunk is. De amit a Szentírás alapján minden bizonnyal mondhatunk a védőoltásról az a következő, hogy a Szentírás semmit sem mond a védőoltásról – természetes... nem is lehetne. A Szentírás viszont beszél betegségről, megpróbáltatásról, üldözésről, bizalomról, felebaráti szeretetről... és ezekben meglehetősen világos. Tehát bármilyen döntést hozunk, ezeknek kell megfeleljen.

És mivel nincs fehéren feketén isteni igénk arról, hogy mihez kezdjünk egy ilyen vakcinával, nagy a kísértés, hogy a saját, vagy mások véleményét rákényszerítsük Istenre. Például: *kell-e engedelmessé válni egy keresztyénnek a felsőbb hatalomnak?* Persze, mondja az egyik, és Róma 13-at

idézi. Nem, mondja a másik, és ApCsel 5-öt idézi, ahol Péter apostol azt mondja: *Istennek kell inkább engedelmeskedni, mintsem embereknek*. Csak mindkét helyzetben teljesen kiragadják ezeket az igéket a szövegkörnyezetből... mert az elsőnél, nem vesszük figyelembe, hogy milyen uralom alatt élt Pál apostol, és ez mennyiben hasonlít a mostanira. A másodiknál nem vesszük figyelembe, hogy Péter és a többi apostol az engedetlenségükkel csak a saját életüket veszélyeztették, nem másokét. És így történik az, hogy Isten igéjét nem kutatjuk, hanem *kihasználjuk*.

Holott itt is ez áll fenn: *Ige és Szentlélek által*. – Hogy Isten igéjét megértsük, a teljes igét kell ismerjünk, és nem csak azokat a részeit, amik nekünk kapóra jönnek, hogy a saját akaratunkat alátámasszuk. És másodsor, a döntéshozatal a Szentlélekre való figyeléssel, bizalommal kell történjék. Mert a Szentlélek segít abban, hogy különbséget tudjunk tenni a saját akaratunk, a sok ezer vélemény és Isten akarata között.

Úgyhogy erre buzdítanálak. Ennek a konkrét döntésnek a meghozatalában is: ne hagyjuk, hogy ezt a döntést a félelmünk, a büszkeségünk, az indulataink, a gyűlöletünk, a szabadságvágyunk, az életünk féltése, az egészségünk féltése, vagy kényszer, vagy kényelem hozza meg – vizsgáljuk felül a döntésünket... mert hogyha ezek közül egyik is volt a mérvadó, akkor az a **mi akaratunk** volt, nem Istené. Mert ezzel szemben milyen Isten akarata? Szeretetteljes, alázatos, igazságos, egyenes... egy olyan akarat, ami nem a maga javát keresi, hanem a másikat. Ezt mutatta meg nekünk Jézus Krisztus... amikor imádkozott a Gecsemáné kertjében. – nem az én, hanem a te akaratod teljesüljön.

Hogyha tehát így hozzuk meg döntéseinket: Isten Igéjét kutatva *Isten Szentlelkére bízva magunkat, iránta való szeretetből... és nem csak iránta, hanem a felebarátunk iránti szeretetből...* akkor biztosak lehetünk benne, hogy a döntésünk Isten akarata szerinti.

Hisz Dávid és Saul történetében is ez történt – A döntés Dávidé volt... személyes döntés? Igen, de messzemenő következményekkel Saulnak. Nem csak az, hogy életét megóvta... hanem az is, hogy Saul megkóstolt egy keveset Isten kegyelméből...

Tegyünk így akkor, amikor a jó és rossz között kell döntenünk, amikor jó és jó között kell döntést hoznunk, amikor rossz és még rosszabb között kell döntést hoznunk... ne hagyjunk, hogy mások véleménye vezényeljen, sem a saját akaratunk, hanem kérjük Istent, hogy Igéje által mutassa meg nekünk akaratát, és Szentlelke által vezéreljen aszerint minket. **ÁMEN**

Kegyelmes Istenünk, azt kértük az előbb tőled énekelve, hogy fogadd el szívünket, amit hálából ajánlunk fel Neked a felkínált bűnbocsánatodért. Igazából olyan kérünk tőled, ami lehetetlenség. Mert hogy is adhatnánk neked olyat, ami nem is a miénk, amit mi is csak ajándékba kaptunk Tőled. Tehát helyesbítünk, amikor szívünket ajánljuk Neked, akkor csupán visszaadjuk Neked azt, amit Tőled kaptunk – mert Tied vagyunk mindenestől – testünk, lelkünk, szívünk, értelmünk, érzelmeink, akaratunk. Köszönjük, hogy Te ma magunkat Feléd, önmagunk felé és egymás felé szeretnél fordítani. Erre a műveletre csupán egyvalami képes, éspedig a Te örökkévaló isteni Igéd. Kérünk, hogy hallasd a hangodat, szólaltasd meg Igédet, és formálj általa kedved szerint, Jézus Krisztus hasonlatosságára. Kérünk, áldd meg közösségünket, istentiszteletünket.

Nagy Istenünk, Atya, Fiú, Szentlélek! Téged vallunk egy Úrnak! Valljuk az uralmadat, valljuk, hogy Te birtoklod életünket, és így szólítunk meg: Úr Isten! És ezt olyan gyakran tesszük, sokszor gondolkodás nélkül, sokszor szinte automatikusan. Benne van Zsoltárainkban, benne van imádságainkban, benne van hitvallásunkban. – de gyakran elfelejtjük, hogy valójában mit is jelent, amikor Téged Úrnak nevezünk: éspedig, hogy mi a tied vagyunk.

Here, onze God, almachtige, hemelse Vader. Wat is Uw roepstem toch lieflijk, zacht en liefdevol. Als het zachte suizen van de stilte. Zo heeft u ons allen (althans de meesten van ons, die nu luisteren) aangesproken bij onze doop. Wij kunnen het ons niet herinneren, maar wij mogen het toch weten...U heeft ons bij onze naam genoemd, en gezegd: *Vrees niet...van jij bent van mij.*

En wat zijn wij toch ook dankbaar voor al die mensen om ons heen, die ons in onze geloofsweg begeleid hebben, aangespoord hebben, om niet alleen te horen, maar ook te luisteren naar Uw roepstem, en ook daarop te antwoorden.

Heere, wilt U ons vergeven dat wij deze roepstem soms niet horen omdat er zo verschrikkelijk veel andere geluiden zijn om ons heen. En dat is ons groot probleem...wij horen meningen – duizenden daarvan...en als een van die meningen heel erg in overeenstemming is met ónze mening, is de verleiding amper te weerstaan, omdat niet gelijk te stellen aan Uw wil.

Maar Heere...wilt U ons toch steeds doen kijken naar Uw Zoon, Jezus Christus, die ons leert dat een volmaakt leven soms afstaan betekent het van onze eigen wil, maar in elk geval het leggen van onze wil in Uw wil. En dat ook met oog op onze medemens...want dat is de meest duidelijke definitie van liefde: *Het goede te willen niet voor onszelf, maar voor de ander.*